

Andet, tredje og fjerde Afsnit.

Med Hensyn til *Stedstillæg*, *Dyrtidstillæg*, *Efterindtægt* og *Pension* foreslaar vi Lønningskommissionens Forslag bragt til Anvendelse fuldt ud. I Afsnittet om Pension er foreslaaet optaget nogle Bestemmelser om *Naadensaarets Afløsning* svarende til de nu gældende Bestemmelser herom. Ved vore Overvejelser af Spørgsmaalet om Pension har vi ikke været blinde for, at de nye Pensionsregler, særlig ogsaa hvad Enkeforsørgelsen og Børnepension angaar, vil medføre en forøget Udgift, og der har navnlig fra en Side i Udvalget været fremhævet Betænkeligheder ved at give Præster Ret til at søge Afsked med Pension fra 65 Aars Alderen, idet man har ment, at en Ordning, hvorefter det gjordes Præster til Pligt at indgive deres Ansøgning om Afsked med denne Alder, saaledes at det overlodes Styrelsen at afgøre, hvorvidt Afskedigelsen burde bevilges, medens Præsten først fik Ret til at kræve sin Afsked med Pension fra 70 Aars Alderen, her snarere vilde ramme det rette. Da Præsterne imidlertid først gennem en langvarig Praksis og derefter ved selve Loven af 14. Marts 1913 hidtil har haft samme Adgang til Afsked med Pension som andre Tjenestemænd, har Udvalget ment frømddeles at burde holde sig hertil og med Hensyn til den forøgede Pensionsbyrde at paakalde Statens Hjælp, hvorom nærmere nedenfor.

Femte Afsnit.

Dette Afsnit omhandler *Udgifternes Fordeling*, hvorunder falder den anden, meget væsentlige Del af Udvalgets Opgave, nemlig at stille Forslag til *Midlernes Tilvejebringelse*, forsaavidt de forhaandenværende Midler ikke til enhver given Tid maatte vise sig at være tilstrækkelige.

Som bekendt, flyder Midlerne til Lønning af Folkekirkens Tjenestemænd nu fra de til Kirken fra gammel Tid henlagte Midler, navnlig Tienderne, eller nu deres Afløsningssummer, og Præstegaardene, eller de for disse indkomne Salgsummer, samt fra Menighederne gennem Ydelsen af Højtidsoffer samt Offer og Akcidenser eller de Vederlag, som ligned paa Menighederne efter denne Ydelses Afløsning, der navnlig i de senere Aar — efter Loven af 14. Marts 1913 — har fundet Sted i stort Omfang. Hvad der her udover har været nødvendigt til Folkekirkens Behov er ydet af Statskassen, og navnlig er det i de senere Aar blevet Sædvane, at Staten, hvor Oprettelsen af nye Præsteembeder blev nødvendig, men de fornødne Midler til Embedets Oprettelse ikke var tilstede, ydede et fast Tilskud hertil i Form af Embedets Grundløn og Befordringsgodtgørelse samt Tilskud til Tjenesteboligens Opførelse. Efter Lov om et Fjerdingaars Efter-Indtægt for Tjenestemænds Efterladte har Staten afholdt denne Udgift ogsaa til Folkekirkens Tjenestemænds Efterladte, ligesom alle Udgifter til disse Tjenestemænd i Henhold til de sidste Aars Love om Dyrtidshjælp, Dyrtidstillæg og Løntillæg er blevet afholdte af Staten. Endelig har Staten allerede fra Begyndelsen af forrige Aarhundrede ydet Tilskud til Præsters Pension, hvorom kan henvises til Lønningskommissionens Betænkning Side 134—135. Derimod kan den Omstændighed, at Statskassen har udredet Lønningerne til Biskopperne — afset fra disses Hjemmeindtægter — og deres Pensioner, ikke anses som noget direkte Tilskud fra Statskassen. Oprindeligt var Bispeembederne aflagte med Indtægterne af de fra gammel Tid til disse Embeder henlagte Tiender, men de nedadgaaende Konjunkturer i første Halvdel af forrige Aarhundrede medførte, at Finanserne ved en Overenskomst først med Sjællands Bispeembede (ved kongl. Resol. af 18. Maj 1821) og senere med de øvrige Bispeembeder overtog Oppebørselen af Bispetienderne imod at udrede fast Lønning til Bispeembederne. Ved senere Forandringer i Konjunkturerne har